

Posudek oponenta k rigorózní práci

Jméno a příjmení rigorózantky: **Mgr. Petra Zůnová**

Název práce: **Monitoring zaměstnanců a jeho metody**

Datum odevzdání práce v listinné podobě: **20. listopadu 2017**. Elektronicky byla práce odevzdána dne 15. listopadu 2017.

Konzultace

Autorka práci a ani její část s oponentem nikdy nekonzultovala.

Podobnost práce s jinými dokumenty

K práci byl vyhotoven protokol o podobnosti závěrečné práce s jinými dokumenty o 17.129 stranách. Práce vykazuje podobnost s 500 dokumenty. Ve všech případech se jedná o podobnost menší než 5%. Zpravidla je vykazována shodnost/podobnost s informačními zdroji, které odkazují na právní úpravu – v řadě případů se protokol odkazuje na dikci právních předpisů, které autorka v práci cituje, resp. s nimiž autorka v práci dále pracuje.

Oponentovi je známo několik kvalifikačních prací a odborných publikací, které se věnují materii, o níž autorka pojednává, přičemž v řadě případů je oponent jejich autorem. Předložená práce v řadě případů nezapře inspirace těmito prameny. Inspirace je však v rámci mezi přípustná. Zásadní v této souvislosti je, že oponentovi není známa žádná práce a ani odborná publikace, která by byla obsahově totožná či významně podobná s předloženou prací.

Z uvedených důvodů oponent protokol o podobnosti závěrečné práce blíže nezkoumal.

Ke struktuře práce, její logické stavbě a ke zvolenému tématu

Práce se sestává, včetně úvodu a závěru, resumé a seznamu literatury, celkem ze 139 stran. Samotný text práce má 123 stran.

Práce neobsahuje povinné prohlášení autorky o počtu znaků vlastního textu. Byť se jedná o podstatnou formální náležitost, s ohledem na rozsah práce, z něž je patrné, že minimální počet předepsaných znaků byl dosažen, resp. nikoli nevýznamně překročen, by bylo striktním formalismem práci z tohoto důvodu k obhajobě nepřipustit.

Z uvedeného vyplývá, že při konstatování, že práce nemá všechny formální náležitosti, přičemž však schází pouze formální náležitost, která slouží toliko ke snazšímu ověření počtu znaků vlastního textu, kdy toto kritérium lze osvědčit i jinak, lze práci připustit k obhajobě, neboť splňuje, resp. přesahuje minimální požadavky předepsané pro tento druh kvalifikačních prací předpisy Právnické fakulty Univerzity Karlovy, resp. Univerzity Karlovy.

Práce je rozdělena do tří částí, které na sebe vzájemně navazují.

V úvodní části (část 1) se autorka věnuje předpokladům monitoringu zaměstnanců, zejména vymezuje pojem soukromí, zaobírá se principem proporcionality, vypočítává jednotlivé partery pro provádění monitoringu zaměstnanců.

Následně (část 2) autorka přibližuje jednotlivé metody monitoringu zaměstnanců a jejich právní aspekty, konkrétně například kontrolu elektronické pošty, kontrolu činnosti zaměstnanců na internetu, sledování zaměstnanců kamerovým systémem, monitoring pomocí GPS, monitoring užívání služebních telefonů atd.

Závěrečná část (část 3) je věnována souvisejícím aspektům sledování zaměstnanců, tj. například hodnocení výkonnosti zaměstnanců na základě monitoringu, prostředkům ochrany zaměstnanců proti monitoringu, postihu zaměstnanců na základě skutečnosti zjištěných prostřednictvím monitoringu.

Práce je s přihlédnutím ke svému rozsahu a zvolenému předmětu zkoumání odpovídajícím způsobem rozčleněna.

Logická stavba práce je dobrá.

Cíle vymezené autorkou úvodem práce se jí v dostatečné míře podařilo naplnit.

Při šíři tématu je složité udržet konzistentnost výkladu, vyvarovat se obecnosti či nevyváženosti textu, kdy se autor více věnuje jedné problematice a druhou, neméně závažnou, pojednává pouze povrchně – lze mít za to, že autorce se podařilo těchto negativních aspektů z větší části vyvarovat a výklad je v rámci mezí plynulý, konzistentní a vyvážený.

Autorka zvolila v rámci odborné veřejnosti (a nejen odborné veřejnosti) v současné době velice aktuální téma, kdy aktuálnost tématu je dána primárně blízkostí se účinností obecného nařízení o ochraně osobních údajů.

Problematika ochrany osobních údajů a její právní úprava je obecná a (částečně právě i kvůli obecně formulované právní úpravě) teoreticky náročná. Má řadu teoretických, praktických a aplikačních problematických momentů. K tomuto lze dodat, že autorce se téma i přes tato úskalí podařilo relativně dobře a uceleně uchopit a zpracovat.

K jazykové úrovni, použitým metodám zpracování a k práci s literaturou

Práce je sepsána v českém jazyce.

Po jazykové stránce lze práci hodnotit jako zdařilou.

Práce je zpracována běžnými metodami pro tento druh prací – ve větší míře, než by bylo vhodné, je na určitých místech zastoupena metoda deskriptivní.

K formální stránce práce, vyjma shora uvedeného k povinnému prohlášení o počtu znaků práce, nelze mít výhrady.

Práce byla zpracována za užití odpovídajícího okruhu pramenů. Autorka vycházela i z relevantní judikatury.

Ve vztahu k práci s literaturou lze poukázat na to, že autorka v rámci kolektivních děl nerespektuje, že (je-li to z obsahu publikace zřejmé) je třeba odkazovat na konkrétního autora, nikoli na autorský kolektiv jeho celek.

Připomínky k obsahové stránce práce

K práci, vedle výtky (odvíjející se zejména od data odevzdání práce), že v práci mohla být více reflektována právní úprava ochrany osobních údajů, jak plyne z obecného nařízení o ochraně osobních údajů, lze formulovat následující obsahové připomínky:

- nelze se ztotožnit se závěrem na str. 28 stran vymezení pojmu „rozsah kontroly“ podle ust. § 316 ZPr. Informace o rozsahu kontroly ve smyslu pracovněprávních předpisů směřuje primárně na to, jaké pracovněprávní povinnosti budou kontrolovány. Informace o „způsobech jejího provádění“ pak směřuje na zvolené prostředky a metodologii kontroly;
- autorka se v práci odkazuje na rozhodnutí *Bărbulescu v. Romania*. Opomíná však, že v září 2017 bylo vydáno rozhodnutí velkého senátu SDEU v této věci;
- nelze se ztotožnit se závěrem autorky na str. 43, že „*problematika zabezpečení osobních údajů je velmi komplexní; bez zdatného IT oddělení nebo efektivního outsourcingu IT služeb prakticky nebude možné monitoring zaměstnanců se zpracováním osobních údajů provádět.*“ Důvod pro tento závěr je prostý. Vyloučení předmětného práva v případech, kdy zaměstnavateli obecně svědčí právo na sledování, pro méně majetné zaměstnavatele mírou nákladů by popíral jak princip rovnosti, tak právo na ochranu majetku a vlastnictví. Výklad a aplikace právní úpravy musí být realizována v souladu s principem proporcionality a racionality, tedy tak, aby byla zachována práva všech, jimž legitimně náleží;
- nepřesný je pojem „soukromoprávní zaměstnavatel“, resp. „veřejnoprávní zaměstnavatel“ na str. 49.

Závěrečné hodnocení a otázky k obhajobě

Autorka prokázala v problematice dobrou orientaci.

Práci lze doporučit k obhajobě, neboť splňuje předpoklady kladené na příslušný druh kvalifikační práce Právnickou fakultou Univerzity Karlovy.

Autorka by se při ústní obhajobě mohla vyjádřit k těmto otázkám:

- 1) Jak autorka rozumí pojmu „sledování“ v rámci ust. § 316 ZPr, mj. v kontextu stávajících kompetencí inspekce práce ve vztahu ke kontrole porušení soukromí? Dopadá právní úprava i na on-line sledování či na metody sledování činěné jinak, než automatizovanými systémy?
- 2) Jak autorka vnímá recitál 171 obecného nařízení o ochraně osobních údajů, jde-li o opětovné si vyžadování souhlasu se zpracováním osobních údajů.
- 3) Autorka by mohla argumentačně podpořit svůj závěr (str. 44) stran aplikace právní úpravy odpovědnosti za hmotnou a nehmotnou újmu; konkrétně přednosti obecného nařízení před zákonnou úpravou odpovědnosti za škodu v zákoníku práce, která je dle důvodové zprávy komplexní.
- 4) Autorka by mohla více rozvést, v čem spatřuje deklarovanou „podstatnou administrativní zátěž“ (str. 50).

V Praze dne 4. března 2018

JUDr. Jakub Morávek, Ph.D.
oponent